

Mål C-365/23[Arce]ⁱ

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

9 juni 2023

Domstol som begär förhandsavgörande:

Augstākā tiesa (Senāts) (Högsta domstolen, Lettland)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

7 juni 2023

Kärande i första instans och klagande vid den hänskjutande domstolen:

SIA A

Motparter vid den hänskjutande domstolen och svarande i första instans:

C

D

E

[utelämnas]

Civillietu departaments (tvistemålsavdelningen)

Latvijas Republikas Senāts (Republiken Lettlands högsta domstol)

BESLUT

Riga, den 7 juni 2023

Senāts [utelämnas] [den hänskjutande domstolens sammansättning]

har genom skriftligt förfarande prövat frågan om att eventuellt hänskjuta en begäran om förhandsavgörande till Europeiska unionens domstol i ett tvistemål rörande en talan som väckts av SIA A mot de fysiska personerna C, D och E,

ⁱMålet har ett fiktivt namn. Det motsvarar inte det verkliga namnet på någon av parterna i förfarandet.

genom vilken det begärs betalning av den ersättning som föreskrivs i ett avtal om tillhandahållande av tjänster för utvecklings- och karriärstöd inom en viss idrott, och i vilken ett förfarande i högsta instans har inletts till följd av att SIA A har överklagat den dom som Rīgas apgabaltiesa (regionala domstolen i Riga) meddelade den 22 januari 2021.

Saken och relevanta omständigheter i målet

- 1 Den 14 januari 2009 ingick bolaget SIA A, å ena sidan, och C och hans föräldrar D och E, å andra sidan, ett avtal om tillhandahållande av tjänster för utvecklings- och karriärstöd inom en viss idrott (nedan kallat avtalet), vars syfte var att uppnå det önskade resultatet, nämligen att ge C en framgångsrik karriär som professionell idrottare. Avtalet ingicks för en period på 15 år, nämligen till och med den 14 januari 2024. I avtalet föreskrevs att SIA A skulle tillhandahålla den unga idrottaren olika tjänster (utbildning och träning, idrottsmedicin och idrottspsykologi, yrkesvägledning (utveckling, genomförande och uppföljning av en karriärplan, ingående av avtal mellan idrottaren och idrottsklubbar), marknadsföring, juridiska tjänster, bokföring) för vilka idrottaren skulle betala en ersättning motsvarande 10 procent av sina intäkter under avtalets löptid.

När avtalet ingicks var C 17 år gammal och inte professionell idrottare.

- 2 Den 29 juni 2020 väckte SIA A talan mot C, D och E med yrkande om betalning av den ersättning som fastställts i avtalet. I ansökan angavs följande:

[2.1] Käranden är ett kommersiellt bolag som bildats för utvecklingen av en viss idrott och dess utövare i Lettland. För att uppnå detta mål erbjöd käranden idrottare kombinerade tjänster för att utveckla deras yrkesskicklighet och karriär genom att ingå avtal som föreskrev en framtida betalningsskyldighet om idrottarna tjänade minst 1 500 euro i månaden.

[2.2] I enlighet med avtalet tillhandahöll käranden under åren 2009 och 2010 C de tjänster för utvecklings- och karriärstöd som anges i bilaga till avtalet. C nyttjade inte vissa av de erbjudna tjänsterna, men däremot andra, inklusive men inte begränsat till individuell träning och gruppträning under ledning av högt kvalificerade specialister. För att tillhandahålla tjänsterna var det nödvändigt för käranden att investera finansiella medel, samtidigt som C i enlighet med artikel 6.1 i avtalet åtog sig att betala käranden en ersättning motsvarande 10 procent samt mervärdesskatt enligt vad som stadgas i Lettland för samtliga nettointäkter från utövandet av den aktuella idrottsverksamheten, reklam, marknadsföring och framträdanden i media.

[2.3] Käranden fullgjorde sina skyldigheter enligt avtalet, medan svarandena bröt mot avtalsvillkoren och underlät att betala den ersättning som angavs i avtalet för de utförda tjänsterna. Eftersom C:s intäkter från de avtal som ingåtts med idrottsklubbarna i fråga uppgår till 16 637 779,90 euro, ska motparterna betala käranden 10 procent av beloppen för de ingångna avtalen, det vill säga totalt 1 663 777,99 euro.

- 3 Domstolen i första instans och domstolen i andra instans ogillade talan.

SIA A överklagade till högsta instans. Till stöd för sitt överklagande av den dom som meddelats av appellationsdomstolen, som ogillade överklagandet i första instans med motiveringen att avtalet inte var förenligt med bestämmelserna om konsumentskydd, har [käranden, nu] klaganden i högsta instans, gjort gällande att avtalet tillhör avtalen för "lovande" idrottare, på vilka bestämmelserna om konsumentskydd inte är tillämpliga. I överklagandet anges även att det är nödvändigt att begära ett förhandsavgörande från EU-domstolen beträffande de frågor om tolkning av unionsrätten som är oklara och som är avgörande för utgången i målet.

Tillämpliga nationella och unionsrättsliga bestämmelser

- 4 Unionsrätt

Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna: artiklarna 17.1 och 24.2

Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal (nedan kallat direktiv 93/13): artiklarna 1.1, 1.2 b och c, 4.2, 3.1, 5, 6.1, 8 och 8a.

- 5 Relevanta bestämmelser i lettisk rätt:

[5.1] Civillikums (civillagen), <https://likumi.lv/ta/id/225418-civillikums>):

186. Föräldrar ska gemensamt företräda sina barn i deras personliga och egendomsrelaterade förhållanden (gemensam representation). ...

223. Fadern och modern är förmyndare för sina underåriga barn i kraft av sin rätt till vårdnad.

293. Förmyndaren får, i frågor som rör den underårige och i den underåriges intresse, ingå alla typer av avtal samt ta emot och utföra betalningar. Alla dessa handlingar ska vara bindande för den underårige, förutsatt att förmyndaren handlar i god tro och inom gränserna för sund ekonomisk förvaltning, dock inte efter den tidpunkt då den underårige uppnår myndighetsåldern, såvida inte särskilda behov föreligger.

1408. Underåriga saknar rättshandlingsförmåga.

[5.2] Patērētāju tiesību aizsardzības likums [konsumentskyddslagen] (i den version som gällde vid tidpunkten för avtalets ingående; aktuella och historiska versioner finns på <https://likumi.lv/doc.php?id=23309>):

Artikel 1 Definitioner

I denna lag avses med [...]

3) konsument: Varje fysisk person som uttrycker en önskan att förvärva, som förvärvar eller som kan förvärva eller använda varor eller tjänster för ändamål som faller utanför hans eller hennes närings- eller yrkesverksamhet;

4) tjänsteleverantör: varje person som, vid utövande av sin ekonomiska verksamhet eller yrkesverksamhet, tillhandahåller en tjänst till en konsument ...

Artikel 6 Oskäligen avtalsvillkor ...

(2) Avtalsvillkor ska vara utformade på ett klart och begripligt sätt.

(3) Ett avtalsvillkor som inte har varit föremål för förhandling mellan parterna ska anses vara oskäligt om det i strid med kravet på god sed medför en betydande skillnad mellan parternas rättigheter och skyldigheter enligt avtalet till nackdel för konsumenten. ...

(8) Oskäligen villkor i ett avtal mellan en producent, säljare eller tjänsteleverantör och en konsument är ogiltiga så snart avtalet har ingåtts, men avtalet förblir giltigt om det kan bestå utan de oskäliga villkoren. ...

[5.3] Konsumentskyddslagen (i den lydelse som trädde i kraft den 1 juli 2014):

Artikel 6 Oskäligen avtalsvillkor ...

(2²) Bestämmelserna i denna artikel ska inte tillämpas på avtalsvillkor som definierar föremålet för avtalet eller som avser skäligheten av priset eller ersättningen, å ena sidan, och varan eller tjänsten, å andra sidan, förutsatt att sådana villkor är formulerade på ett klart och begripligt sätt. ...

Skäl till den hänskjutande domstolens tvivel om tillämpningen och tolkningen av unionsrätten

6 EU-domstolen har tolkat begreppet ”konsument” i ett antal mål, men har i sin rättspraxis hittills inte tagit ställning till tillämpningen av bestämmelserna om konsumentskydd på idrottsområdet.

7 Enligt Senäts mening ska följande överväganden beaktas.

[7.1] I kommissionens vitbok om idrott anges att idrottsverksamheten omfattas av EU-lagstiftningen. Konkurrensrätt och bestämmelser för den inre marknaden gäller för idrott i den utsträckning den utgör ekonomisk verksamhet. Idrotten omfattas även av andra viktiga aspekter inom EU-lagstiftningen, till exempel förbudet mot diskriminering på grund av medborgarskap, bestämmelserna om unionsmedborgarskap och jämställdhet inom anställning. Samtidigt har idrotten vissa särdrag som ofta betecknas som ”idrottens särart”. Man kommer att i enlighet med fastställd rättspraxis fortsätta att erkänna idrottens särart, men detta får inte uppfattas som en motivering för ett allmänt undantag från tillämpningen

av EU-rätten (se kommissionens vitbok om idrott av den 11 juli 2007, COM(2007) 391, punkt 4.1).

[7.2] Enligt domstolens fasta praxis omfattas, med beaktande av unionens mål, utövandet av idrott av unionsrätten, för såvitt den utgör en ekonomisk verksamhet (se EU-domstolens dom av den 25 april 2013, Asociația Accept, C-81/12, EU:C:2013:275, punkt 45 och där angiven rättspraxis). Mot bakgrund av det ovan anförda har domstolen exempelvis bedömt huruvida skyldigheten för en idrottare i kategorin ”lovande” idrottare att underteckna sitt första proffskontrakt med den klubb som utbildat honom och skyldigheten att betala en ersättning som åläggs denna idrottare som konsekvens av att en sådan skyldighet inte uppfylls är förenliga med den fria rörligheten för arbetstagare inom Europeiska unionen (se EU-domstolens dom av den 16 mars 2010, Olympique Lyonnais, C-325/08, EU:C:2010:143, särskilt punkt 26) och andra frågor på idrottsområdet (se EU-domstolens dom av den 25 april 2013, Asociația Accept, C-81/12, EU:C:2013:275, särskilt punkt 45, och dom av den 18 juli 2006, Meca-Medina och Majcen/kommissionen, C-519/04 P, EU:C:2006:492, särskilt punkt 42; och mål C-680/21, Royal Antwerp Football Club, som ännu inte avgjorts av domstolen).

Mot bakgrund av domstolens ovannämnda rättspraxis på idrottsområdet och med hänsyn till att det inte finns någon särskild bestämmelse som från tillämpningsområdet för direktiv 93/13 undantar avtal som ingåtts på idrottsområdet och som, i enlighet med bestämmelserna i detta direktiv, kan klassificeras som avtal mellan näringsidkare och konsument, anser Senäts att det inte finns någon anledning att anse att bestämmelserna i detta direktiv inte skulle vara tillämpliga på ett avtal som ingåtts mellan en idrottsklubb inom ramen för dess ekonomiska verksamhet och en ung idrottare som ännu inte har påbörjat sin karriär som professionell idrottare. Det faktum att det finns vissa exempel på idrottsområdet där liknande avtal inte omfattas av bestämmelserna om konsumentskydd, kan inte tjäna som grund för att neka konsumenterna det skydd som följer av unionsrätten.

I förevarande fall är det ostridigt att den unge idrottaren vid tidpunkten för avtalets ingående ännu inte hade påbörjat sin professionella karriär, det vill säga att han ännu inte hade rekryterats av någon klubb inom den aktuella idrotten.

[7.3] Den omständigheten att en person som i egenskap av konsument har ingått ett avtal om tillhandahållande av tjänster därefter blir näringsidkare kräver också ytterligare ett klagörande. Senäts anser att förevarande mål på ett grundläggande sätt skiljer sig från de mål som har behandlats i domstolens rättspraxis avseende tillämpningen av reglerna om fastställande av behörig domstol (se EU-domstolens dom av den 10 december 2020, Personal Exchange International, C-774/19, EU:C:2020:1015, punkterna 40 och 41, och dom av den 25 januari 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, punkterna 31, 38 och 39). Vad beträffar tillämpningsområdet för konsumentskyddet saknar enligt Senäts den omständigheten att den unge idrottarens idrottande inom det område som omfattas av avtalet senare har fått en väsentligt yrkesmässig karaktär betydelse och denna

omständighet kan inte i sig frånta mottagaren av tjänsten rätten att åberopa egenskapen som ”konsument”.

[7.4] Behovet av att begära förhandsavgörande beträffande frågan huruvida de krav på konsumentskydd som föreskrivs i direktiv 93/13 är tillämpliga på denna typ av avtal som ingås av unga idrottare och idrottsföreningar framgår även av den divergerande rättspraxis som finns i Europeiska unionens medlemsstater.

Enligt de uppgifter som Senäts har tillgång till har Cour d’appel de Paris (Appellationsdomstolen i Paris, Frankrike) i dom av den 23 maj 2019 slagit fast att en basketspelare som, i egenskap av framtida spelare, hade ingått ett serviceavtal med en idrottsagentur enligt vilket agenturen åtog sig att för idrottarens räkning förhandla med idrottsklubbarna om anställning av basketspelaren, för vilket basketspelaren i gengäld var skyldig att till agenturen betala ett visst belopp motsvarande en del av beloppet för de avtal som ingicks inom ramen för detta samarbete, agerade i egenskap av konsument och inte i egenskap av näringsidkare (Cour d’appel de Paris, 2, 23-05-2019, nr 16/02277). I en dom av den 7 november 2002 fann Oberlandesgericht München (Münchens regionala överdomstol, Tyskland), inom ramen för en tvist mellan en ung tennisspelare och en idrottsagentur vilken hade sitt ursprung i ett liknande tjänsteavtal mellan parterna i det målet, att det saknades anledning att tillämpa konsumentskyddsbestämmelserna på detta rättsförhållande ([Oberlandesgericht] München, 7.11.2002–19 U 3238/02).

Mot bakgrund av det ovan anförda är svaret på de frågor som ställs i förevarande mål av särskild betydelse för att säkerställa en enhetlig tolkning av unionsrätten (se EU-domstolens dom av den 6 oktober 2021, Consorzio Italian Management och Catania Multiservizi, C-561/19, EU:C:2021:799, punkt 49).

- 8 I detta fall ansåg appellationsdomstolen att det avtalsvillkor enligt vilket den unga idrottaren skulle betala en ersättning motsvarande 10 procent av sina intäkter under avtalstiden (15 år) var oskäligt.

Senäts påpekar att ersättningen som här är i fråga i själva verket är den huvudsakliga motprestation som tjänsteleverantören förväntar sig av mottagaren av tjänsterna.

För att avgöra vilken unionsrättslig regel som är tillämplig på denna fråga är det nödvändigt att fastställa huruvida detta avtalsvillkor innehåller en definition av avtalets huvudföremål eller förhållandet mellan priset och ersättningen, å ena sidan, och tjänsterna, å andra sidan, i den mening som avses i artikel 4.2 i direktiv 93/13.

Senäts påpekar att artikel 6.2.² i konsumentskyddslagen, genom vilken den ovannämnda bestämmelsen i direktiv 93/13 införlivas med nationell rätt, trädde i kraft efter det att avtalet hade ingåtts.

[8.1] Om ett sådant avtalsvillkor innehåller en definition av avtalets huvudföremål eller avser förhållandet mellan priset och ersättningen, å ena sidan, och tjänsterna, å andra sidan, vill Senäts kontrollera huruvida detta avtalsvillkor ska anses vara utformat på ett sätt som inte är klart och begripligt i den mening som avses i artikel 5 i direktiv 93/13 och orsakar en betydande obalans mellan parternas rättigheter och skyldigheter enligt avtalet till nackdel för konsumenten, i den mening som avses i artikel 3.1 i direktiv 93/13.

I detta hänseende hänskjuts en ytterligare fråga utifrån domen Olympique Lyonnais, i vilken EU-domstolen fann att en lovande fotbollsspelare, som efter avslutad utbildning ingår ett proffskontrakt med en klubb i en annan medlemsstat, riskerar att förpliktas att betala ett skadestånd vars storlek inte står i förhållande till de verkliga utbildningskostnaderna (se EU-domstolens dom av den 16 mars 2010, Olympique Lyonnais, C-325/08, EU:C:2010:14, punkt 50). Skulle det strida mot kraven i artikel 6.1 i direktiv 93/13 om en nationell domstol beslutade att sätta ned det belopp som konsumenten kan åläggas att betala tjänsteleverantören till det belopp som motsvarar tjänsteleverantörens faktiska kostnader för att tillhandahålla konsumenten tjänster enligt avtalet? Det förefaller även som om rätten ska beakta rättspraxis från EU-domstolen enligt vilken det kunde äventyra förverkligandet av det långsiktiga syftet med artikel 7 i direktiv 93/13 om en nationell domstol fick ändra innehållet i oskäliga villkor i sådana avtal (se EU-domstolens dom av den 27 januari 2021, Dexia Nederland, C-229/19 och C-289/19, EU:C:2021:68, punkt 64).

[8.2] Om detta avtalsvillkor innehåller beskrivningen av avtalets huvudföremål eller avser förhållandet mellan pris och ersättning, å ena sidan, och tjänsterna, å andra sidan, vill Senäts dessutom pröva huruvida en domstol, för det fall att den anser att ersättningsbeloppet är uppenbart oproportionerligt i förhållande till vad tjänsteleverantören erbjuder, ändå kan förklara att detta avtalsvillkor är oskäligt på grundval av nationell rätt.

I detta hänseende hänskjuts även en fråga som avser artikel 8a i direktiv 93/13. I synnerhet undrar rätten: Begränsar den omständigheten att Lettland har informerat Europeiska kommissionen om att Lettlands lagstiftning inte går utöver de miniminormer som fastställs i detta direktiv på något sätt domstolarnas behörighet? Av den information som Europeiska kommissionen har offentliggjort om medlemsstaternas underrättelser enligt artikel 8a i direktivet framgår att medlemsstaterna antingen har angett att det i nationell rätt inte finns några bestämmelser som går utöver de miniminormer som fastställs i direktivet, eller exempelvis att det i nationell rätt finns en förteckning över bestämmelser som anses vara oskäliga i samtliga fall, eller en förteckning över villkor som ska anses vara oskäliga om inte annat visas, eller att det har föreskrivits (i strid mot vad som föreskrivs i artikel 4.2 i direktiv 93/13) att bedömningen av avtalsvilkors oskälighet omfattar villkor som är klart och begripligt formulerade. Detta är förenligt med den skyldighet som föreskrivs i artikel 8a i direktiv 93/13 att särskilt informera Europeiska kommissionen om de bestämmelser som avser bedömningen av avtalsvillkor eller förteckningar över avtalsvillkor. Förteckningen

innehåller inga uppgifter om huruvida någon medlemsstat har utvidgat definitionen av begreppet ”konsument” och innehåller inte heller något meddelande om detta från Italien, trots att en italiensk domstol förefaller ha utvidgat direktivets skyddsomfång till andra enheter än fysiska personer (se EU-domstolens dom av den 2 april 2020, *Condominio di Milano, via Meda*, C-329/19, EU:C:2020:263, punkt 35). Enligt Senäts visar detta att medlemsstaternas underrättelser som offentliggörs på grundval av artikel 8a kanske inte är avgörande för huruvida en medlemsstat har utvidgat definitionen av begreppet ”konsument”.

- 9 I domstolens rättspraxis avseende tillämpningen av bestämmelserna i direktiv 93/13 har frågan om hur den omständigheten att konsumenten var underårig vid tidpunkten för avtalets ingående ska bedömas hittills inte behandlats. I allmänhet har underåriga inte rättskapacitet att ingå avtal (lagbestämmelser gör det endast möjligt för dem att ingå avtal i undantagsfall, till exempel vid avyttring av tillgångar som de fritt kan förfoga över eller, i de fall som föreskrivs i lag, i anställningsförhållanden). Det är därför nödvändigt att undersöka relevansen av det faktum att ett avtal som ingås på en underårig konsuments vägnar av dennes föräldrar med en tjänsteleverantör har en betydande och varaktig inverkan på den underåriges ekonomiska situation och följaktligen på dennes äganderätt (i fråga om ett avtal av denna typ i princip under hela den eventuella yrkeskarriären).

[9.1] Senäts anser att det, mot bakgrund av det skydd för barn som föreskrivs i artikel 24.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, är nödvändigt att klargöra hur domstolarna i praktiken ska säkerställa att det avtal som ingås mellan en tjänsteleverantör och en konsument, som var underårig vid tidpunkten för avtalets ingående och därför omfattas av kraven i direktiv 93/13, inte strider mot barnets bästa.

Dessutom måste domstolarna också kontrollera om ett sådant avtal på ett otillbörligt sätt begränsar barnets rätt till egendom som skyddas av artikel 17.1 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

[9.2] Om det däremot skulle visa sig att avtalet inte omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 93/13 och att detta direktiv dessutom utgör hinder för att de nationella domstolarna på sådana avtal tillämpar de bestämmelser om konsumentskydd som finns i detta direktiv, undrar Senäts om det inte är lämpligt att pröva om avtalet strider mot de grundläggande rättigheter som fastställs i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna som nämns ovan, med tanke på att idrottsaktiviteter som sådana omfattas av EU-rätten (se punkterna 7.1-7.2 ovan).

- 10 Mot bakgrund av ovanstående överväganden anser Senäts att det är nödvändigt att vända sig till EU-domstolen för att få klarhet i hur bestämmelserna om oskäligena villkor i konsumentavtal ska tillämpas.

Avgörande

Med stöd av artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt [utelämnas] [hänvisning till nationella processrättsliga bestämmelser] meddelar Senäts följande

beslut

att begära ett förhandsavgörande från EU-domstolen avseende följande frågor:

1) Omfattar rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal (nedan kallat direktiv 93/13) ett avtal om tillhandahållande av tjänster för utvecklings- och karriärstöd åt en idrottare vilket ingås mellan, å ena sidan, en näringsidkare som bedriver sin yrkesverksamhet inom utveckling och träning för idrottare och, å andra sidan, en underårig som företräds av sina föräldrar och som vid avtalets ingående inte utövade någon yrkesverksamhet inom det aktuella idrottsområdet?

2) Om den första frågan besvaras nekande: Utgör direktiv 93/13 hinder för nationell rättspraxis enligt vilken den lagstiftning genom vilken direktivet införlivas med nationell rätt tolkas på ett sådant sätt att de bestämmelser om konsumentskydd som finns i direktivet även är tillämpliga på sådana avtal?

3) Om den första eller den andra frågan besvaras jakande: Kan en nationell domstol i så fall föreskriva att en oskälighetsbedömning enligt artikel 3 i direktiv 93/13 ska göras av ett avtalsvillkor enligt vilket den unga idrottsutövaren, för tillhandahållandet av tjänster för utvecklings- och karriärstöd inom en viss idrott vilka specificeras i avtalet, åtar sig att betala en ersättning motsvarande 10 procent av de intäkter som vederbörande kommer att uppbära under de följande 15 åren och inte anse att detta villkor är ett av de villkor som inte ska bli föremål för en oskälighetsbedömning i den mening som avses i artikel 4.2 i direktiv 93/13?

4) Om den tredje frågan besvaras jakande: Ska ett avtalsvillkor enligt vilket den unge idrottaren, för tillhandahållandet av tjänster för utvecklings- och karriärstöd för en idrottare vilka specificeras i avtalet, åtar sig att betala en ersättning motsvarande 10 procent av de intäkter som vederbörande kommer att uppbära under de följande 15 åren, anses vara klart och begripligt formulerat i den mening som avses i artikel 5 i direktiv 93/13, mot bakgrund av att den unga idrottaren, vid den tidpunkt då avtalet ingicks, inte hade sådan tydlig information om värdet av den tillhandahållna tjänsten eller om det belopp som skulle behöva betalas för denna tjänst som skulle göra det möjligt för idrottaren att utvärdera de ekonomiska konsekvenserna av avtalet för honom?

5) Om den tredje frågan besvaras jakande: Ska det anses att ett avtalsvillkor där det föreskrivs att den unga idrottaren, för tillhandahållandet av tjänster för utvecklings- och karriärstöd för en idrottare vilka specificeras i avtalet, åtar sig att betala en ersättning motsvarande 10 procent av de intäkter som vederbörande kommer att uppbära under de följande 15 åren, enligt artikel 3.1 i direktiv 93/13 utgör ett villkor som medför en betydande obalans i parternas rättigheter och skyldigheter enligt avtalet till nackdel för konsumenten, mot bakgrund av att

denna bestämmelse inte relaterar värdet av den tillhandahållna tjänsten till den kostnad den innebär för konsumenten?

6) Om den femte frågan besvaras jakande: Skulle det strida mot artikel 6.1 i direktiv 93/13 om en nationell domstol beslutade att sätta ned det belopp som konsumenten kan åläggas att betala tjänsteleverantören till det belopp som motsvarar tjänsteleverantörens faktiska kostnader för att tillhandahålla konsumenten tjänster enligt avtalet?

7) Om den tredje frågan besvaras nekande, och om avtalsvillkoret där det föreskrivs att konsumenten, för tillhandahållandet av tjänster för utvecklings- och karriärstöd för en idrottare vilka specificeras i avtalet, åtar sig att betala en ersättning motsvarande 10 procent av de intäkter som vederbörande kommer att uppbära under de följande 15 åren, inte ska bli föremål för en oskälighetsbedömning enligt artikel 4.2 i direktiv 93/13: Kan den nationella domstolen, när det har visats att ersättningsbeloppet är uppenbart oproportionerligt i förhållande till vad tjänsteleverantören erbjuder, ändå förklara att detta avtalsvillkor är oskäligt på grundval av nationell rätt?

8) Om den sjunde frågan besvaras jakande: Ska den information som medlemsstaten har lämnat till Europeiska kommissionen i enlighet med artikel 8a i direktiv 93/13 vad gäller de bestämmelser som medlemsstaten har antagit i enlighet med artikel 8 i detta direktiv beaktas när det gäller ett avtal som ingicks med en konsument när artikel 8a i detta direktiv ännu inte hade trätt i kraft, och, om så är fallet, begränsas då de nationella domstolarnas behörighet av den information som medlemsstaten har lämnat i enlighet med artikel 8a i direktiv 93/13 när medlemsstaten har angett att dess lagstiftning inte går utöver de miniminormer som fastställs i detta direktiv?

9) Om den första eller den andra frågan besvaras jakande: Vilken betydelse har det, mot bakgrund av artikel 17.1 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna jämförd med artikel 24 i stadgan, för tillämpningen av de bestämmelser genom vilka direktiv 93/13 införlivas med nationell rätt, att den unge idrottaren vid tidpunkten för ingåendet av det aktuella tjänsteavtalet, som skulle gälla i 15 år, var underårig, och att avtalet därför ingicks av föräldrarna för barnets räkning, varvid barnet blev skyldigt att betala en ersättning motsvarande 10 procent av samtliga intäkter som barnet skulle uppbära under de följande 15 åren?

10) Om den första eller den andra frågan besvaras nekande: Strider det, mot bakgrund av att idrottsaktiviteter omfattas av unionsrättens tillämpningsområde, mot de grundläggande rättigheter som stadfästs i artikel 17.1 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, jämförd med artikel 24.2 i stadgan, att ett avtal om tillhandahållande av tjänster med en giltighet på 15 år vilket ingåtts med en ung underårig idrottare – och vilket undertecknats i idrottarens namn av idrottarens föräldrar – innebär att den underårige är skyldig

att betala en ersättning motsvarande 10 procent av sina totala intäkter under de följande 15 åren?

Målet förklaras vilande till dess att Europeiska unionens domstol har meddelat dom.

Detta beslut kan inte överklagas.

[utelämnas]
[underskrifter]

ARBETSDOKUMENT